

să te asculte în toate și pentru toate. Materialul se dovedea a fi foarte rezistent, veșnic pornit să se răzvrătească, să rupă cadrele în care îl turna poetul... Dar împotrivirea, în loc să-l descurajeze pe poet, abia îl înverșuna:

Поэзия —
та же добыча радия,
В грамм добыча,
в год труды.
Изводишь,
единого слова ради,
тысячи тонн
словесной руды.

Și poezia și estetica maiakovskiană îndreptățesc imaginea poetului-meseriaș, lucrînd realmente într-un atelier în care materia primă e verbul iar el, poetul, îl mulează cu înverșunare, minat de ambiția demiurgică să creeze din fiecare alăturare de două cuvinte un chip nou. Cercetarea mai în adîncime a poeziei lui Maiakovski poate fi pe drept cuvînt asemănată cu explorarea unui fabulos ținut necunoscut în care te întîmpină la fiecare pas invenții prodigioase ale geniului poetic. A le sistematiza pe toate e o muncă uriașă, care poate consuma viața unui om, dar a desprinde cîte ceva e o sarcină la împlinirea căreia pot contribui mulți. Printre ei vrea să se numere — aducînd o modestă contribuție — și autorul rîndurilor de față. În articolul de atîtea ori citat pînă acum Maiakovski pretinde, în termeni categorici, proprii temperamentului său:

« Nu se poate acorda șlefuirii, așa-zisei prelucrări tehnice, o valoare de sine stătătoare. Dar tocmai șlefuirea face ca opera poetică să devină utilizabilă. Numai deosebirea între aceste metode de prelucrare creează deosebirea dintre poeți, numai cunoștințele, perfecționarea, acumularea, varietatea procedeele literare fac dintr-un om un scriitor profesionist »²⁸.

Poezia maiakovskiană confirmă întru totul rîndurile de mai sus. Factorul comun al imaginilor folosite de poet este caracterul lor neobișnuit, frapant. Metaforele, comparațiile, epitelele lui Maiakovski se fixează inexorabil în memoria auditorului, îl obsedează, stăruie, ca prezență materială, în viața tuturor acelor care au avut fericirea să guste din frumusețea adesea brutală, dar întotdeauna contaminatoare, a versurilor marelui poet sovietic. Folosind o imagine — deja citată — a lui Maiakovski putem spune că imaginile sale sînt parcă încărcate cu o forță materială care le ajută să pătrundă, sfărîmînd toate zăgăzurile, în conștiința omului și să o cucerească. Procedeele prin care Maiakovski reușește să imprime versurilor sale o atare putere materială și să dea fiecăruia un relief unic, irepetabil, sînt de o varietate infinită. Cîteodată predomină sonoritatea. Ca de pildă în acest fragment:

Северяне вам наврали
о свирепости февральей:
про метели,
про заносы,
про мороз розовоносый.

Toate sunetele-silabe de pînă acum transmit senzația aproape bizară de frig, vînt, întunecime albă a viscolului. Cînd, deodată, ca o explozie, erupe

²⁸ Despre munca scriitorului, p. 78.